

Pel camí queden els dèbils

written by Fredi Bentanachs | 7 de febrer de 2020

Malauradament feia molt de temps que ho deia i així ha estat. Aquesta setmana passada s'ha consumat la traïció. Veure el M.H. president Quim Torra al faristol, amb la dignitat de la mil·lenària institució, defensant la llibertat de tots, davant d'una colla que sembla que solament volen unes poltronetes autonòmiques, i que han deixat sol el Molt Honorable, fa mal, però també aclareix on som i amb qui comptem.

Cal recordar bé la història. L'any 31 una coalició de partits patriòtics, amb el suport de la CNT, varen donar forma al que havia de ser el partit dels treballadors catalans, naixia ERC. El mateix dia de la victòria, hom ja va veure l'"arribisme" de la gent de Companys contra el criteri de Macià: proclamar la república espanyola a l'Ajuntament de Barcelona. I fou la gent d'Estat Català i Nosaltres Sols, organitzacions militars obreres, qui amb el M.H. president Macià al capdavant proclamaren la República Catalana a la Generalitat, amb l'estelada.

Posteriorment, foren obligats pels propis polítics d'ERC i el PSOE des de Madrid a rebaixar la proclama a República Catalana dins la federació ibèrica, això va produir que marxés d'ERC la gent d'en Daniel Cardona, Estat Català i Nosaltres Sols, dels quals naixeria Estat Català Proletari, que el 34 defensaria el CADCI. Per què, per si algú encara no ho sap, l'estelada històrica d'Estat Català Proletari porta l'estrella roja?

L'any 40 fruit d'una reunió al màxim nivell, naixia a Perpinyà el Front Nacional de Catalunya (que no és l'actual), de la unió de diversos partits patriòtics i obrers, com a organització de lluita contra el franquisme. Els seus escamots, comandats per Jaume Martínez Vendrell, col·laborarien estretament amb la resistència francesa. ERC no hi va participar mai, alguns fugiran a Mèxic i altres es

quedaran a França.

Durant les dècades següents, dels 40, 50 i 60, ERC estava desapareguda, només el M.H. president Irla mantenia la institució de la Generalitat amb els seus diners. A la seva mort, passa la custòdia al M.H. president Tarradelles. No és fins al 1975, més o menys, que ERC no ensenya la “poteta” de la mà de l’honorable Heribert Barrera, tal vegada un dels millors homes d’ERC, curiosament molt mal tractat. Com a recordatori: malgrat les calúmnies de membres del PSUC-ICV, l’honorable Heribert Barrera conservava el carnet sindicalista de la CNT.

Quan torna el M.H. president Tarradelles, ho feu primer a Madrid a retre homenatge i després a Barcelona, de la maneta del PSUC i PSOE amb l’assentiment del rei i del president d’Espanya, Adolfo Suárez. Els independentistes aplegats entorn del FNC, PSAN i PSAN-P vàrem treure la consigna “no volem titelles, fora Tarradelles”.

ERC va aprofitar les baralles internes de l’MDT per acabar de desfer l’independentisme combatiu. Va intentar desballestar la CUP al principi. Sempre ha semblat una enveja malaltissa vers la gent de CDC, àdhuc ara que ja no existeix, segueixen igual amb el seu partidisme. El 9N fou l’Oriol Junqueres qui se’n va junt amb ICV, i gràcies a David Fernández i la CUP es va poder celebrar el 9N, fou així com ERC es va veure obligada a tornar, sempre posant bastons a la roda de la unitat.

Després del triomf de l’1-0, el M.H. president Puigdemont ha demanat perdó per l’error de no haver tirat endavant la DUI votada i proclamada. Per no parlar de l’encertada marxa a l’exili del Govern, menys l’Oriol que va preferir entregar-se a Espanya, potser per eixamplar la base ...

Amb aquest breu repàs històric de la nostra història més recent, hom pretén obrir els ulls a molta bona gent que no sap on és tot, i van del desànim a la frustració. Doncs no, som on

érem l'1-0, més madurs i més curats d'espants. Ho farem i proclamarem la república votada, més que res perquè ara tenim clar on som i què volem.

Sí, no oblide pas un sector del PDeCAT, recalcitrant, però el mateix M.H. Sr. Puigdemont els ha apartat de tot poder, i s'acabaran extingint solets.

Aquest article fa mal, però més mal m'han fet a mi i al poble, per tant, cal començar a dir les coses pel seu nom, ja fa molt de temps que callem. Recordo també de passada que jo provinc de l'esquerra independentista, sempre fidel a la meua ideologia, gens susceptible de ser titllat de convergent o de dretes.

Conclusió: estem perdent alguns companys en el camí de la llibertat, que no ho veuen clar, que tenen por, o que volen poltrona. Ningú va dir-nos que seria fàcil, però això ara, més que mai, cal que continuem assenyalant l'objectiu: Independència i República Catalana.

Endavant!